

Nr 199.

Av herr **Rosén**, om viss ändring av gällande bestämmelse angående prissättningen å tjärved inom Västerbottens och Norrbottens läns kronoparker.

Med anledning av väckt motion anhöll 1927 års riksdag i skrivelse till Kungl. Maj:t att åtgärder måtte vidtagas i syfte att vid utlämnande av tjärved från kronans skogar i de sex nordligaste länen ortsbefolkningen måtte beredas de lättnader i fråga om priser, som kunde vara genomförbara med hänsyn till förekommande utgifter för nödig tillsyn m. m. Efter vederbörande myndigheters hörande, varvid framgick bl. a. att någon nämnvärd tillverkning av s. k. daltjära numera försigginge endast i Västerbottens och Norrbottens län, förordnade Kungl. Maj:t den 25 november 1927, att å kronoparkerna i Västerbottens och Norrbottens län må i den mån skogsvårdens fordringar det medgiver, till den mindre bemedlade ortsbefolkningen försäljas stubbar till bränning av tjära i dal till ett pris av tillsvidare 30 öre per kubikmeter fast mått.

Enligt uppgifter från flera håll har denna bestämmelse tillämpats på olika sätt. Tydligast framgår detta av vad som förekommit i Arvidsjaurs båda revir. I det ena reviret ha endast 27 av 124 tjärtillverkare av revirförvaltaren betraktats såsom mindre bemedlade, medan alla övriga ansetts böra betala ett högre pris än det av Kungl. Maj:t fastställda, beroende på att de av revirförvaltaren icke ansetts vara hänförliga till nämnda kategori. Däremot har revirförvaltaren i det andra reviret betraktat alla tjärtillverkare såsom mindre bemedlade. Sedan ett antal tjärtillverkare i det förstnämnda reviret anfört klagomål över revirförvaltarens åtgärd, har domänstyrelsen infordrat kommunalfullmäktiges yttrande.

Kommunalfullmäktige vitsorda kommunalnämndens tidigare uttalade mening att samtliga klagande äro att betrakta såsom mindre bemedlade, och de tillbakavisa med harm revirförvaltarens uttalande att de kommunala myndigheternas utlåtande härutinnan äro värdelösa. Kommunalfullmäktige förklara att samtliga klagandena ha synnerligen dålig ekonomisk ställning. Den högsta dagspenning, en tjärtillverkare kan erhålla, är i lyckligaste fall 4 kronor, om tjärveden kostar 30 öre, men den gängse dagspenningen säges stanna vid omkring 3 kronor. Kommunalfullmäktige, som finna det beklagligt att en revirförvaltare äger möjlighet att åsidosätta ett Kungl. Maj:ts beslut, framhålla vidare att den revirförvaltare, som följt principen

att betrakta alla tjärtillverkare såsom mindre bemedlade, gjort sig känd för sin månhet om att på alla områden tillvarataga kronans intressen. Slutligen framhålles den betydelse ur nationalekonomisk synpunkt, som tjärbränningen har. De personer, som med stor möda och dåligt ekonomiskt resultat bryta stubbarna och av dessa frambringa en så nyttig produkt som tjära, äro enligt kommunalfullmäktiges mening värda all den uppmuntran, som samhället kan giva dem för deras samhällsgagnande arbete, då det är betydande värden, som på detta sätt räddats från förintelsen.

Den godtycklighet i tillämpningen av gällande bestämmelse, som uppenbarligen förekommer, synes icke böra få fortgå. Erfarenheten har visat, att det huvudsakligen och kanske uteslutande är de mindre bemedlade — småbrukare, arrendatorer av bolagshemman, kronotorpare och kolonister — som ägna sig åt detta tunga men mycket litet givande arbete för att bereda sig någon kontant inkomst, då inga andra arbetstillfällen stå till buds. Några missbruk torde knappast behöva befaras, om bestämmelsen utsträcker att omfatta alla, som i de båda nordligaste länen önska köpa tjärved för att själva tillverka daltjära. Denna gagnande näring har tyvärr under de senare åren mer och mer avtagit, och det vore att beklaga om dess fullständiga upphörande skulle påskyndas genom åtgärder av den art, som här ovan omnämnts.

Jag tillåter mig fördenskull föreslå,

att riksdagen måtte besluta, att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring av gällande bestämmelse angående prissättning å tjärved inom Västerbottens och Norrbottens läns kronoparker, att, i den mån skogsvårdens fordringar det medgiva, till ortsbefolkningen må försäljas stubbar till bränning av tjära i dal till ett pris av tillsvidare 30 öre kubikmeter fast mått.

Stockholm den 21 januari 1930.

Gustav Rosén.